

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **ARRIVA Trnava, a.s.**, se sídlem Nitrianska 5, Trnava, Slovenská republika, IČO: 36 249 840, zast. JUDr. Štefanem Levickým, hostujícím evropským advokátem se sídlem Nám. J. Herdu 1, Trnava, Slovenská republika, jehož zmocněncem pro doručování písemností je JUDr. Olga Sovová, Ph.D., advokátka se sídlem Bartákova 1109/34, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12/1222, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 9. 11. 2012 č. j. 36/2012-510-RK/3

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Ministerstvo dopravy rozhodnutím ze dne 4.6.2012č.j. 41/2011-190-STSP/15 rozhodlo o žádosti žalobce o vydání zvláštního povolení podle § 32 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“) k provozování městské autobusové dopravy v Přerově tak, že žalobci se podle § 32 odst. 2 zákona o silniční dopravě zvláštní povolení k provozování městské autobusové dopravy v Přerově nevydává.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ministr dopravy zamítl žalobcův rozklad a rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 4.6.2012č.j. 41/2011-190-STSP/15 potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí orgán rozhodující o rozkladu konstatoval, že správní orgán I. stupně správně aplikoval ustanovení § 32 zákona o silniční dopravě ve znění účinném ke dni jeho rozhodování, a poté přisvědčil závěru správního orgánu I. stupně, že žádosti žalobce nebylo možno vyhovět, protože nebyla splněna zákonem stanovená podmínka existence mimořádných dopravních potřeb, které nelze zabezpečit dopravci usazenými v České republice.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě obšírně popsal průběh řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Mj. uvedl, že na základě vítězství ve veřejné soutěži vyhlášené Magistrátem města Přerov začal od 1. 1. 2010 prostřednictvím své organizační složky vykonávat v Přerově hromadnou autobusovou dopravu. Po celou dobu vykonávání MHD v Přerově, tj. v období od 1. 1. 2010 – 30. 11. 2011 měl žalobce platnou koncesní listinu a též platné osvědčení a oprávnění k podnikání v městské autobusové dopravě. Poté, co se na něj zaměstnanci Magistrátu města Přerov obrátili s požadavkem na předložení povolení vydaného Ministerstvem dopravy podle § 32 zákona o silniční dopravě, žalobce požádal žalovaného o vydání tohoto zvláštního povolení, avšak žalovaný jeho žádosti nevyhověl.

Žalobce namítl, že podklady, které ke své žádosti připojil, byly dostatečným podkladem pro vydání požadovaného zvláštního povolení. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že o žádosti bylo třeba rozhodnout podle právní úpravy platné v době rozhodování správního orgánu. Poukazuje na to, že do 31. 5. 2012, než byl zákon o silniční dopravě novelizován zákonem č. 119/2012 Sb., byl na vydání zvláštního povolení při splnění zákonem stanovených podmínek právní nárok. Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že při provozování městské autobusové dopravy v Přerově šlo o běžnou a nikoliv mimořádnou dopravní potřebu. Na základě veřejné soutěže se kromě žalobce přihlásil pouze jeden z tuzemských dopravců, který ale nesplnil zadávací kritéria. Situaci, kdy by v soutěži nebyl úspěšný žádný z dopravců a původní dopravce by přestal provozovat MHD v Přerově, takže MHD v Přerově by nebyla provozovaná, nelze hodnotit jako běžnou dopravní potřebu města Přerov. To, že žalovaný po zrušení jeho předchozího rozhodnutí ze dne 7. 6. 2011 o předmětné žádosti rozhodl až dne 4. 6. 2012, tj. 4 dny po nabytí účinnosti novely zákona o silniční dopravě, se podle žalobce může jevit jako záměrné oddálení rozhodnutí do doby nabytí účinnosti nové právní úpravy, která je pro žalobce nevýhodnější.

Vzhledem k tomu, že po celou dobu, kdy vykonával MHD v Přerově, měl žalobce všechna oprávnění potřebná k vykonávání této činnosti, mělo mu být zvláštní povolení podle § 32 zákona o silniční dopravě vydáno.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že zvláštní povolení vydávané podle § 32 zákona o silniční dopravě je mimořádným institutem, jehož vydání není nárokem žadatelů, ale jde o zcela výjimečný způsob řešení mimořádné situace krátkodobého charakteru. Správní orgány jsou povinny aplikovat právní předpisy ve znění účinném ke dni jejich rozhodování. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že do 31. 5. 2012 existoval právní nárok na vydání zvláštního povolení, přičemž poukazuje na slovní spojení „Zvláštní povolení *může být vydáno*“ obsažené v dikci zákonného ustanovení, které dokládá diskreční pravomoc správního orgánu. Žalovaný nadále setrvává na závěru, že žalobcova žádost nesplňovala podmínku existence mimořádných dopravních potřeb, které nelze zabezpečit dopravci usazenými v České republice. Na splnění této podmínky nelze usuzovat z pouhého faktu, že město Přerov vypsalo na zajištění MHD výběrové řízení. Město Přerov má dle žalovaného řadu nástrojů, jak zajistit kontinuální pokračování městské autobusové dopravy na svém území.

V replice ze dne 25. 7. 2013 setrval žalobce na dosud uplatněných žalobních námitkách.

V podání ze dne 16. 9. 2015 žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2015 č. j. 4 As 148/2013 – 126 a chronologicky popsal jednotlivé úkonu správních orgánů a soudů, které vydání tohoto rozsudku předcházely.

Při ústním jednání před soudem setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích. Žalobce k věci uvedl, že v podstatě by chtěl očistit své jméno, protože byl v minulosti napadán, že nemá potřebné povolení, které podle tehdy platné legislativy měl mít. Stejně stanovisko o nutnosti takového povolení k provozování MHD v Přerově zastával dříve i žalovaný. Ostatně i dle napadeného rozhodnutí nebylo předmětné povolení žalobci vydání ne proto, že ho nepotřebuje, ale proto, že nesplnil zákonem stanovené podmínky pro jeho vydání. Proti žalobci bylo vedeno trestní řízení pro podezření ze spáchání přečinu nedovoleného podnikání. Protože mu požadované zvláštní povolení nebylo žalovaným vydáno, byla mu uložena pokuta, která byla až následně zrušena. Žalobce je toho názoru, že v dané době byly z jeho strany splněny všechny podmínky pro vydání zvláštního povolení. Předmětné ustanovení zákona o silniční dopravě považuje žalobce za diskriminační. Novelizace tohoto zákona byla zjevně účelová. Dle mínění žalobce by bylo vhodné, aby žalovaný vydaná rozhodnutí zrušil, protože tehdy zastával nesprávný právní názor.

Žalovaný při jednání před soudem popřel důvodnost žalobcova tvrzení, že měl právní nárok na to, aby mu bylo vydáno zvláštní povolení podle § 32 zákona o silniční dopravě, protože splnil veškeré podmínky pro jeho vydání. Žalovaný v dané věci rozhodl tak, že podle § 32 odst. 2 zákona o silniční dopravě se žalobci zvláštní povolení k provozování městské autobusové dopravy v Přerově nevydává. Podle výkladu, který poskytl Evropský soudní dvůr, žalobce jakožto dopravce žádné zvláštní povolení nepotřebuje, z čehož plyne, že mu žádné zvláštní povolení vydáváno být nemělo. Pokud by mu vydáno bylo, stalo by se tak v rozporu s eurokonformním výkladem. Žalovaný nemohl zastavit řízení z důvodu zjevné právní nepřipustnosti žádosti o vydání zvláštního povolení. Nepřipustnost žádosti nebyla zjevná krajskému soudu ani NSS, a teprve z výkladu ESD vyplývá, že žádost ani nemusela být podána. Žalobní body jsou však postaveny na nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalobci mělo být zvláštní povolení vydáno.

Soud při jednání rozhodl, že nebude provádět dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě správního spisu; provádění jakýchkoliv dalších důkazů proto soud shledal nadbytečným.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 32 odst. 1 zákona o silniční dopravě, ve znění účinném od 1. 6. 2012, pokud nestanoví jinak vyhlášená mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nebo přímo použitelný předpis Evropské unie, jsou zahraniční dopravci oprávněni provozovat silniční dopravu mezi místy ležícími na území České republiky jen na základě zvláštního povolení Ministerstva dopravy.

Podle § 32 odst. 2 zákona o silniční dopravě zvláštní povolení může být vydáno jen zahraničnímu dopravci, který je podle předpisů platných ve státě, na jehož území má sídlo nebo bydliště, oprávněn provozovat mezinárodní silniční dopravu, a to pouze z důvodu mimořádných dopravních potřeb, které nelze zabezpečit dopravci usazenými v České republice, a na základě vzájemnosti nebo vyhlášené mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána. Na vydání zvláštního povolení není právní nárok.

Podle čl. 49 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) v rámci níže uvedených ustanovení jsou zakázána omezení svobody usazování pro státní příslušníky jednoho členského státu na území jiného členského státu. Stejně tak jsou zakázána omezení při zřizování zastoupení, poboček nebo dceřiných společností státními příslušníky jednoho členského státu usazenými na území jiného členského státu. Svoboda usazování zahrnuje přístup k samostatně výdělečným činnostem a jejich výkon, jakož i zřizování a řízení podniků, zejména společností ve smyslu čl. 54 druhého pododstavce, za podmínek stanovených pro vlastní státní příslušníky právem země usazení, nestanoví-li kapitola o pohybu kapitálu jinak. Podle čl. 52 odst. 1 SFEU ovšem ustanovení této kapitoly a opatření přijatá na jejich základě nevylučují užití těch ustanovení právních a správních předpisů, které stanoví zvláštní režim pro cizí státní příslušníky z důvodu veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti a ochrany zdraví. Čl. 54 SFEU pak stanoví, že se společnostmi založenými podle práva některého členského státu, jež mají své sídlo, svou ústřední správu nebo hlavní provozovnu uvnitř Unie, se pro účely této kapitoly zachází stejně jako s fyzickými osobami, které jsou státními příslušníky členských států. Společnostmi se rozumějí společnosti založené podle občanského nebo obchodního práva včetně družstev a jiné právnické osoby veřejného nebo soukromého práva s výjimkou neziskových organizací.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Pro rozhodnutí v dané věci jsou relevantní závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2015 č. j. 4 As 148/2013–126. Nejvyšší správní soud tímto rozsudkem zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 10. 2013, č. j. 22 A 53/2012 – 41 a dále zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 13. 2. 2012 č. j. KUOK/15695/2012 a věc vrátil tomuto žalovanému k dalšímu řízení. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že Magistrát města Přerov jako dopravní úřad na základě podnětu Ministerstva dopravy zahájil se žalobcem řízení o správním deliktu spočívajícím v provozování linek MHD v Přerově bez zvláštního povolení dle § 32 zákona o silniční dopravě a rozhodnutím ze dne 19. 12. 2011, č. j. MMPř/171310 shledal žalobce vinným ze spáchání deliktu dle § 35 odst. 2 písm. a) téhož zákona a uložil mu pokutu 100 000 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty se dopravní úřad ztotožnil s názorem Ministerstva dopravy, podle něhož zahraniční dopravci jsou oprávněni provozovat silniční dopravu mezi dvěma místy ležícími v České republice (tzv. kabotáž) pouze na základě zvláštního povolení ve smyslu § 32 zákona o silniční dopravě, nestanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného. Podle čl. 3 nařízení č. 12/98 lze provozovat kabotáž pouze v souvislosti s provozováním povolené mezinárodní linky, přičemž z toho je výslovně vyloučena městská a příměstská doprava. Z nařízení č. 12/98 tedy vyplývá úplný zákaz kabotáže v městské a příměstské dopravě. Krajský úřad Olomouckého kraje odvolání žalobce proti rozhodnutí o uložení pokuty rozhodnutím ze dne 13. 2. 2012, č. j. KUOK/15695/2012 zamítl. Nezatožnil se s námitkami žalobce, že vnitrostátní i evropská právní úprava podmínek pro provozování MHD ze strany právnických osob se sídlem v jiném členském státě je nejasná a umožňuje i výklad, že nařízení č. 12/98 provozování městské a příměstské dopravy dopravci nerezidenty nezakazuje. Povinnost získat zvláštní povolení podle § 32 zákona o silniční dopravě nelze nijak obejít. Pokud Ministerstvo dopravy na základě svého uvážení rozhodlo o tom, že žalobci se toto zvláštní povolení nevydává, pak ani dopravní úřad ani Krajský úřad Olomouckého kraje nemohou tento závěr nijak zvrátit a jsou jím vázáni v předmětném řízení. Žalobu podanou žalobcem proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 13. 2. 2012 č. j. KUOK/15695/2012 Krajský soud v Ostravě jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 23. 10. 2013, č. j. 22 A 53/2012-41. Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti podané žalobcem proti zamítavému rozsudku Krajského soudu

v Ostravě usnesením ze dne 6. 6. 2014, č. j. 4 As 148/2013 - 94 přerušil a předložil Soudnímu dvoru EU tyto předběžné otázky:

1. Je třeba vykládat čl. 49 ve spojení s čl. 52 Smlouvy o fungování Evropské unie tak, že brání uplatňování takové vnitrostátní úpravy, která vyžaduje od dopravce se sídlem v jiném členském státu usazeného v České republice prostřednictvím organizační složky, aby získal nad rámec licenci a koncesí opravňujících dopravce se sídlem v České republice k provozování vnitrostátní linkové dopravy (městské hromadné dopravy) pro výkon stejné činnosti ještě zvláštní povolení, jehož vydání závisí na uvážení správního orgánu?

2. Je pro posouzení první otázky relevantní to, že se jedná o městskou hromadnou dopravu provozovanou v režimu závazku veřejné služby na základě smlouvy o veřejných službách za kompenzaci vyplácenou z veřejných prostředků ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a č. 1107/70?

3. Lze vykládat čl. 3 bod 3 nařízení Rady (ES) č. 12/98, kterým se stanoví podmínky, za nichž může dopravce nerezident provozovat vnitrostátní silniční přepravu cestujících uvnitř členského státu, ve spojení s čl. 91 Smlouvy o fungování Evropské unie tak, že dovoluje členskému státu omezit provozování MHD dopravci se sídlem v jiném členském státu způsobem uvedeným v první otázce?

Soudní dvůr EU usnesením ze dne 21. 5. 2015 ve věci C-318/14 Slovenská autobusová doprava Trnava, akciová spoločnosť proti Krajskému úřadu Olomouckého kraje, ECLI:EU:C:2015:352, rozhodl takto: *Článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, která pouze zahraničním dopravcům, kteří mají v tomto členském státě organizační složku, ukládá povinnost získat k provozování městské hromadné silniční dopravy pouze na území tohoto členského státu zvláštní povolení, jehož vydání závisí na uvážení příslušných orgánů.*

Nejvyšší správní soud poté v odůvodnění rozsudku ze dne 30. 6. 2015 č. j. 4 As 148/2013–126 citoval odstavce 26 – 53 usnesení Soudního dvora EU ze dne 21. 5. 2015 ve věci C-318/14 a konstatoval, že: *„Z citovaného rozboru podaného Soudním dvorem EU tak jednoznačně vyplývá, že stěžovatel neměl v rozhodném období od 1. 1. 2010 do 30. 11. 2011 povinnost disponovat zvláštním povolením podle § 32 zákona č. 111/1994 Sb. Takový požadavek by totiž byl v rozporu s čl. 49 Smlouvy o fungování EU. Proto není naplněna dispozice normy uvedené v § 32 odst. 1 zákona č. 111/1992 Sb. („nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva, již je Česká republika vázána a která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů“). I pokud by ovšem takový výslovný odkaz chyběl, vedlo by to ke stejnému závěru, neboť čl. 49 Smlouvy o fungování EU má dle ustálené judikatury Soudního dvora přímý účinek (srov. např. rozsudky Soudního dvora EU ve věcech Komise v. Francie, 270/83, ECLI:EU:C:1986:37, bod 13; Royal Bank of Scotland, Royal Bank of Scotland, C-311/97, ECLI:EU:C:1999:216, bod 22; Metallgesellschaft Ltd a další, C 410/98, ECLI:EU:C:2001, bod 41).*

Neobstojí tedy závěr krajského soudu, vyslovený v napadeném rozsudku, tj. že „z žádné normy mezinárodního či evropského práva nevyplývá vyloučení aplikace § 32 odst. 1 [zákona č. 111/1994 Sb.] na slovenského dopravce provozujícího kaboťáž v České republice.“ Jak totiž vyplývá z výše citovaného bodu 33 usnesení Soudního dvora o předběžné otázce v této věci, stěžovatele vzhledem k tomu, že prostřednictvím organizační složky byl

usazen v České republice, vůbec nebylo možno považovat za dopravce – nerezidenta podle čl. 1 nařízení č. 12/98, kterým se stanoví podmínky, za nichž může dopravce nerezident provozovat vnitrostátní silniční přepravu cestujících uvnitř členského státu. Stěžovatele jakožto podnikatele usazeného v České republice totiž nebylo možné považovat za „nerezidenta“. V případě jím provozovaných linek MHD se proto ani nejednalo o kabotáž ve smyslu čl. 97 odst. 1 písm. b) Smlouvy o fungování EU.

*Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbyvá než konstatovat, že jak rozhodnutí žalovaného, tak i napadený rozsudek jsou založeny na nesprávném právním názoru spočívajícím v chybné aplikaci § 32 odst. 1, respektive § 35 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb. na posuzovanou věc. Obě rozhodnutí jsou proto nezákonná a Nejvyšší správní soud je musí zrušit. Žalovaný bude v dalším řízení povinen respektovat závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, že stěžovatel byl oprávněn provozovat předmětné linky MHD i bez zvláštního povolení dle § 32 zákona č. 111/1994 Sb. **Vzhledem k závěru, že stěžovatel nepotřeboval pro provoz předmětných linek MHD zvláštní povolení, již bylo nadbytečné zabývat se dalšími námitkami uplatněnými stěžovatelem, které se týkají tvrzených nezákonností v řízení vedeném Ministerstvem dopravy o žádosti stěžovatele o vydání zvláštního povolení.*** (poznámka: zvýraznění textu bylo doplněno Městským soudem v Praze).

Z výše citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu nade vší pochybnost vyplývá, že žalobce neměl povinnost disponovat zvláštním povolením podle § 32 zákona o silniční dopravě pro provoz linek MHD v Přerově, a toto zvláštní povolení tedy vůbec nepotřeboval. V takovém případě žalovaný nepochybil, jestliže jeho žádosti o vydání zvláštního povolení nevyhověl a požadované povolení žalobci nevydal. Jestliže se povinnost disponovat takovým povolením na žalobce nevztahuje, není žádný rozumný důvod mu takové povolení vydávat.

Za tohoto stavu věci se veškeré žalobcem vznesené žalobní námitky nutně jeví jako neopodstatněné. Žalobce totiž ve své argumentaci evidentně vychází z nesprávného právního názoru, který v minulosti zastával také žalovaný, a sice že zvláštní povolení podle § 32 zákona o silniční dopravě k provozování MHD v Přerově potřebuje. Jeho přesvědčení, že požadované povolení mu mělo být vydáno, protože veškeré zákonem stanovené podmínky pro jeho vydání zakotvené v § 32 odst. 2 zákona o silniční dopravě byly v daném případě splněny, se ve světle shora popsaného závěru o nepotřebnosti daného povolení nutně jeví jako mylné. **Na žalobce zkrátka ustanovení § 32 odst. 1 zákona o silniční dopravě, podle kterého jsou zahraniční dopravci oprávněni provozovat silniční dopravu mezi místy ležícími na území České republiky jen na základě zvláštního povolení Ministerstva dopravy, vůbec nedopadá,** a proto je zcela zbytečné zkoumat, zda jsou v jeho případě podmínky pro vydání zvláštního povolení zakotvené v § 32 odst. 2 téhož zákona splněny či nikoliv.

Soud si je vědom toho, že odůvodnění rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 4.6.2012č.j. 41/2011-190-STSP/15, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí, je zbudováno na nesprávném právním názoru, že žalobci zvláštní povolení nelze vydat z důvodu nesplnění podmínek zakotvených v § 32 odst. 2 zákona o silniční dopravě. Toto nesprávné zdůvodnění však nic nemění na správnosti (a zákonnosti) výroku rozhodnutí Ministerstva dopravy, jímž žalobcově žádosti o vydání zvláštního povolení nebylo vyhověno. Bylo by naprosto zbytečné napadené rozhodnutí rušit a vracet žalovanému pouze za tím účelem, aby znovu rozhodl stejně a toliko „nahradil“ původní odůvodnění svého rozhodnutí odůvodněním novým, v němž žalobci s poukazem na usnesení Soudního dvora EU ze dne 21. 5. 2015 ve věci C-318/14 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2015 č. j. 4 As 148/2013–

126 vysvětlí, že mu požadované zvláštní povolení není možné vydat, protože podle zákona žádné nepotřebuje.

Ani námitka, v níž žalobce brojí proti tomu, že správní orgán I. stupně o jeho žádosti rozhodl až po nabytí účinnosti zákona č. 119/2012 Sb., jímž bylo mj. novelizováno ustanovení § 32 zákona o silniční dopravě, nemůže nijak zvrátit výše zmíněný závěr, že žalobce k provozování MHD v Přerově zvláštní povolení podle § 32 zákona o silniční dopravě nepotřeboval, a je tudíž pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bezpředmětná. K této námitce soud pouze na okraj uvádí, že je samozřejmě povinností správních orgánů, aby o věci samé rozhodovaly na základě „aktuální“ právní úpravy, tj. úpravy účinné ke dni vydání jejich rozhodnutí, pokud právní předpis (zpravidla se jedná o přechodná ustanovení) výslovně nestanoví jinak.

Lze shrnout, že správní orgány obou stupňů nejednaly v rozporu se zákonem, jestliže žalobci zvláštní povolení podle § 32 zákona o silniční dopravě na základě jeho žádosti nevydaly.

Závěrem soud uvádí, že do jisté míry chápe žalobcovu snahu očistit své jméno, prostředkem k dosažení tohoto cíle však nemůže být vyhovění žalobcově žádosti o vydání zvláštního povolení podle § 32 zákona o silniční dopravě „za každou cenu“, tedy i za situace, kdy podle rozhodnutí Soudního dvora EU toto ustanovení na žalobce vůbec nelze aplikovat.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 22. června 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová